

IBDIS

Traducere: Claudiu Gaiu

We know
books

Ilustrații coperta 4: Ovidiu Ambrozie Bortă BOA

Comenzi online: www.librariilealexandria.ro

© 2014 Alexandria Publishing House

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Volum apărut în cadrul colecției *insomniile lui arthur*

Alexandria Publishing House

Str. Mihai Viteazu, Nr. 23, Suceava, 720059

alexandriapublishinghouse@gmail.com

Raoul Weiss

Eu l-am ucis pe Obama.

Jurnal și note ale unui interpret la Casa Albă

Ediția a 2a, revizuită

 Alexandria
Publishing House

Nume conspirativ: Rodică

Element: Vazul (Weiss Raoul)

Ref.: nf69xxl

Către: dir. jud. Cluj, subloc. Frumos

Raport preliminar

Romanul este o oglindă care se plimbă pe străzile din Cluj, ar fi putut spune Stendhal dacă Stendhal ar fi scris Chitul din Cornești în loc de Mânăstirea din Parma. Cu alte cuvinte, romanul exprimă realitățile sociale și politice ale epocii sale. Arta și operele literare sunt activități politico-ideologice și cultural-educative. Ele presupun atât ridicarea gradului de civilizație materială a țării care le găzduiește, cât și formarea unui om nou, cu înaltă conștiință și responsabilitate. Îndeplinirea sarcinilor naționale, cât și a celor internaționale, constituie o unitate dialectică inseparabilă, îmbinarea lor armonioasă fiind o îndatorire fundamentală a fiecărui scriitor de limbă română, indiferent de originile sale, dacă a fost adoptat de limba noastră sau dacă româna este limba lui maternă.

Romanul e o falsă ficțiune sub care se ascunde triumfătoare realitatea. Scriitorul se scrie pe sine, totul e autobiografie și reprezentare a propriilor opinii, obsesii, frici, complexe. Este și cazul elementului Weiss. Cameleonismul textului său este doar aparent inocent, blocat în ficțiune și abstract, când, de fapt, el promovează idei și proiecte dăunătoare intereselor construcției identității și securității naționale și internaționale. În cazul de față, ficțiunea reprezintă un cod cu însemnări cuneiforme, pe care, dacă vom reuși să-l deciptăm, vom demasca intențiile elementului Weiss.

Portretul acestui așa-zis scriitor vine să completeze raportul meu. El bântuie ca un strigoii încăpățânat, un vampir sângeros al cârciumilor din orașul Cluj (echivalentul în roman este orașul K.), împreună cu grupuri de reacționari în stare deplină de ebrietate. De unde are bani să bea și să fumeze atât (peste cinci beri și șapte țigări într-o seară obișnuită în mijlocul săptămânii, când oamenii lucrează din greu și nu își permit să cheltuiască bani și timp, pentru că a doua zi trebuie să fie dimineată la serviciu), încă nu am depistat. În timpul ieșirilor sale nocturne, elementul se dedă la excese bahice și la dezma-

țuri fără niciun fel de pudoare. Piruetele pe care le face în timpul ceardașului sunt echivalentele micilor sale exhibiții din viața cotidiană, pentru a duce în eroare autoritățile, așa cum face și prin gestul publicării romanului său.

Elementul de bază al acțiunii informative este extrem de ambiguu când vine vorba de activitățile sale extracârciumărești, discursurile lui sunt supraîncărcate de referințe din teologii contemporani, ceea ce îi face discursul și mai obscur; folosește bășcălia românească pentru a-și ascunde intențiile și preocupările de peste zi. Și, dacă petrece atâta timp în barurile patriei, când mai are timp să citească și să memoreze atâtea referințe, mă întreb eu cu inocență? De aceea, suspectul devine și mai suspect, iar ideea atentatului din roman i se potrivește la fel de bine și autorului cărții. Ușurința cu care trece în discuțiile de cârciumă de la teologie, filozofie, etică, psihanaliză îl fac un om de neîncredere, diabolic ca personajele romanului său care nu sunt decât niște proiecții ale propriei persoane. Cât despre opiniile sale politice, vă rog să consultați ultimul meu raport foarte detaliat, la care am lucrat câteva luni, studiind în bibliotecă referințele bibliografice la care făcea apel elementul în timpul

discuțiilor noastre private din barul *Insomnia* și din timpul vizitei făcute la domiciliul meu. De precizat că niciodată nu m-a invitat la el acasă, ci numai în spații publice, fapt ce m-a determinat să cred că în sertarul biroului său există mai multe variante de romane-atentat. Recomand o percheziție la domiciliu în timp ce elementul se află într-una din pelerinajele sale în baruri, când acesta participă la activitățile multor agitatori ai gazetelor satirice, a brigăzilor artistice de agitație, a diferitelor forme de agitație vizuală din restaurante.

Sursei i s-a făcut un instructaj amănunțit la nivelul întregului anturaj extrem de eclectic (de la profesori universitari, moștenitori ai unor mari familii burgheze maghiare, la lăutari și simpli țărani din satul Mera), mergându-se și pe linia ca, atât direct, cât și prin restul apropiaților să-l tempereze pe Weiss și să-l indemne la prudență. Foarte sociabil, Weiss se remarcă prin multitudinea relațiilor pe care le are în rândul unor cetățeni străini, cu care poartă o intensă corespondență pe email și facebook. Acest lucru se poate observa și în romanul său, unde călătorește cu ușurință în România, Ungaria, SUA, Finlanda. Nu întâmplător, atât autorul, cât și protagonis-

tul, sunt buni cunoscători ale mai multor limbi străine, fapt ce îi facilitează comunicarea cu alte grupări reacționare la nivel planetar și, cine știe, poate și interplanetar.

Dar să revin la ediția a doua a așa-zisei cărți *Eu l-am ucis pe Obama*. S-a spus despre așa-zisul roman a lui Weiss că reprezintă o autoficțiune. Ei bine, notele mele vin să susțină o altă teză, demnă să atragă atenția asupra puterii așa-zisului roman de a exprima activitatea reală a autorului. Ficțiunea (și autoficțiunea) e doar un pretext, o perdea sub care se derulează adevărata piesă de teatru pe marea scenă a lumii.

Așa-zisul roman este sângheros, fără pudoare, imoral, elitist, forțat intelectualist, unde personajele mănâncă, practică sodomii fără nicio căință și completează unii împotriva altora pe tot cuprinsul fragmentelor. După lectura acestui așa-zis volum, cititorii vor fi afectați moral, sexual și culinar, dobândind o frustrare ce poate declanșa sinucidere, scăderea stimei de sine, impotență, neîncredere în ceilalți, obsesia complotului, paranoia, depresie, ghiorăit de mațe etc.. Românii se vor simți săraci, mici, neputincioși, stări de spirit ce pot declanșa revolte spontane la nivelul maselor. Exhițiunile sexuale și libertina-

Barack mă va uimi mereu. În particular, dă dovadă de un umor mult mai fin decât comicul aparent involuntar din butadele publice gen *Audacity of hope*. În Sala tratatelor, rămasă în părăsire din pricina reticenței atavice a popoarelor non-maghiare de a semna tratate cu supraputerile aflate pe buza falimentului, a pus să se aducă o parte din colecția de flecușete antropologice ale răposatei sale mame, Ann Dunham, pionieră a turismului etnosexual. Câtă desfătare când se tăvălește pe covoarele alese de Jacqueline Kennedy și acoperite de părul lui Bo, câinele de apă portughez dăruit fiicelor sale de Ted Kennedy! Ca regulă generală, adoră tot ce are legătură cu familia Kennedy, chiar dacă acronimul „JFK” (chiar și atunci când contextul arată clar că este vorba de aeroport) și pomenirea Dallasului în timpul servirii felului principal din carne îl face mereu să sughițe.

Luând capul mamiferului în mâini și în același timp accentul negrilor din Tintin, spune adesea, în franceză: *Fais le Bo...*

și adaugă sardonice, trecând fără vreun răgaz la texana dialectală a lui Bush I-ul: ... *for the*

colored bo'!

— *Bo est le chien dont rêvent tous les bobos* – îi zic în cea mai bună franceză a mea din seria „pentru tonți”. Explicația de text care urmează această glumă de doi bani îl aduce la limita orgasmului intelectual: ca toți atei bogăți lipsiți de simț moral, este bântuit de o curiozitate intelectuală virtual infinită – și concret limitată în timp de o agendă îndeajuns de bogată cât să-i facă să uite pe telespectatorii Foxnews că sunt guvernați de Lloyd Blankfein.

Lunea trecută, în vreme ce îmi dicta o cerere de autorizare de descoperire de cont în CHF de 45 000 000 000 de tradus în elvețiană alemanică și în retoromană dialectală chiar pentru seara respectivă, oprindu-se în fața unei comode victoriene strivită în mod voit de o statuie a lui Ganesh cu castron gol furată de către socrul său indonezian în timpul unei cercetări de teren într-un templu de pe platoul Dieng, a schițat o genuflexiune batjocoritoare și făcându-mi cu ochiul îmi șopti: „este zeul reluării creșterii economice!”

Ajuns la 10 în fața Sălii Vermeil, unde trebuia să se țină ședința de arbitraj între ambasadorul Peru-ului și reprezentanții lobby-ului pieilor roșii, foarte hotărâți să negocieze la sânge drepturile asupra portului de pene în orchestrele andine ambulante. Am găsit încăperea pustie. Pe fotoliile din vestibul, Luis Valdivieso îl înjură copios în Quechua pe Bawd-way-wi-dun-Awaide, reprezentantul unei etnii din Wisconsin, care, cât se poate de limpede nu simte că ar avea vreo legătură cu toate acestea și-și continuă sesiunea de e-trading pe i-phonul său.

După câteva minute de rătăcire pe culoarele palatului, îi găsesc pe Michelle și pe Joe Biden la sfat de taină în fața la *Situation Room*, neîntrerupându-și liturghia șopotită decât pentru a asculta din când în când la ușă. Băgând de seamă prezența mea, îmi aruncă mai întâi o privire rușinată, iar apoi Michelle, trecând peste orice sfială:

— Sunt atât de bucuroasă să vă văd! Intrați, și încercați să-l convingeți să meargă la culcare! Dumneavoastră știți cum să-i vorbiți.

Și Biden adaugă:

— Fiți gata pentru ce-i mai rău!

În penumbra din *Situation Room*, la doi pași mă poticnesc într-o sticlă goală de Macadamia Nut. În lumina spectrală a ecranului uriaș la care a izbutit să-și conecteze Nintendo-ul, îl zăresc pe Obama, care, cu picioarele pe masă, într-un trening pătat, tocmai și-a bătut recordul personal la Days of Ruin. Am aflat ieri de victoria partidului Minshutô, prochinez, în Japonia.

Strângând în drum pungulițele de alune prăjite pe care le risipise pe mochetă, am ajuns la fotoliul prezidențial în plin sfârșit de partidă. Lăsând să-i cadă consola, și-a ridicat spre mine doi ochi neobișnuit de albi și a articulat cu o voce greoaie:

— Game over!

Luând vocea lui Gérard Jugnot într-un film cofinanțat de France 2, am vrut să încep un anevoios exercițiu de empatie cu Stăpânul Lumii:

— Barack, totuși...

Dar nu-mi găseam cuvintele. Engleza americană, durabil influențată de promoția „Ronald Reagan” de actori hollywoodieni, nu prea se potrivește întrebuițării vechi de când lumea a exhortației consolatorii. Scoțându-și simultan traducătorul din încurcătură și o bancnotă de

10 din buzunar, Barack a strecurat-o pe aceasta în mâna aceluia:

— Ieșiți să-mi cumpărați un pachet de Marlboro pe Pennsylvania!

În fața DC Snack-ului de pe strada G, trei obezi albinoși de sex probabil feminin, din colectivul SmokefreeDC, terorizau clienții la intrarea și la ieșirea din magazin. Aceștia din urmă erau în mare parte tehnocrați mutanți în căutare de cocktailuri de vitamine și sandvișuri macrobiotice, care aruncau o privire nelămurită și înspăimântată spre acest *white trash* prozelit înainte de a porni din nou în nesfârșitul jogging altfel numit și „existența„ lor. Apariția mea cu pachetul de Marlboro prost ascuns într-o pungă transparentă a pornit un acces de isterie la mastodonți. Cu deprinderile dobândite în urma antrenamentului meu la Fermă, am luat în mod automat poziția kokutsu-dachi, reperând inconștient punctele de atac letale ascunse în masa adiposă a celor trei electroare. Ținând cont de riscul vascular, o simulare ar fi fost probabil de ajuns pentru a le neutraliza până la următoarea lor reîncarnare. Două dintre ele și-au luat tălpășița. A treia, oprindu-se brusc (ținând cont de inerția, care, și după imobilizarea scheletului, a

împins în direcția mea o parte din abdomenul său) la 130 cm de brațul meu stâng, a găsit în energia deznădejdiei curajul de a guița către mine într-o nesuferită nazalizare de engleză americană în fază terminală:

— Fumatul ucide!

Strecurându-mi liniștit în buzunarul sacoului pachetul și restul de 2\$10 cenți pe care urmam probabil să-l păstrez, i-am răspuns printre dinți:

— Nu te băga, grășano, e deja mort!

La întoarcerea mea de la cumpărături, mică schimbare de decor. Michelle a făcut să dispară urmele de beție și străbate nervos încăperea cu un deodorant aerosol. Barack, prăbușit pe masă cu capul în mâini, oftează regulat în vreme ce Biden, aplecat grijuliu peste ceea ce a rămas din președintele lui, îl bate ușor pe umăr repetând ca o litanie:

— Hai, revino-ți, Bar, doar n-o să-ți strici sănătatea pentru câțiva sărăntoci galbejiți cărora li se fâlfaie de legămintele luate în fața noastră! Uite, știi ce, le vom descoperi benzen în supele de tăieței de orez! Și dintr-o mișcare punem 300% pe sake! Vezi economiile ăstea în menținerea ordinii, odată ce ștrumfi ăștia zgârșiți nu